

БЕНКЕТ ПІДЧАС ЧУМИ.

Події, які відбуваються „на нашій, не своїй”, Рідній Землі під большевиками, такі жахливі, такі нечувані, що аж моторошно становиться, коли читаєш що в тім багатім краю нарід дійшов до людожерства.

Українська нація під большевиками не знайшла піддержки від світа, вона, властиво не знайшла піддержки і від своїх рідних братів, що живуть в Європі і за Океаном.

Та ось, нарешті, відгукнулись: Галичина, Закарпаття, еміграція, що розпорошена в Європі, (лише ми, українці в Америці і в Канаді значно спізнались, і до цього часу не висловили свого протесту проти гнобителів-окупантів. Мовчимо. Що нам до того, що там 10 мільонів наших братів загинуло з голоду, що нам до того, що там дійшло до людожерства, що нам до того, що там щодня тисячами розстрілюють наших селян, що не хочуть іти в колхозні! Таж у нас нема часу на якісь непотрібні протести!..

Таж самі бачите, нам треба вибирати Красуню, Королеву та Княгиню, а декому треба відпочити, або поїхати на „гуттайм”. Отже нема часу на якісь кампанії в справі трагічних подій в краю...

Читачу! Чи це не є „бенкет підчас чуми”?

Та все ж в Нью Йорку, як зачуваємо, починають акцію на допомогу голодуючим жертвам повені. Все можливо, що щось перепаде і голодуючим братам на Великій Україні.

Можливо, що й протести надішлють. Звичайно, ані Америка, ані цілий світ не зверне жадної уваги на наші протести, і на те, що злочинна влада большевиків винищує наш нарід, бо й до цього часу світ не звертав уваги на наші протести. Але ми мусимо це зробити. Наша совість перед братами тоді буде чистою.

Та чи ця компанія в справі трагічних подій в краю буде великою і чи прийде якась допомога голодуючим?

Ми, хоч і великі оптимісти, та всеж не віримо в те, щоби ця акція захопила наш нарід. Правда, на шпальтах газет все буде гучно, а на ділі...

Але, поживемо, побачимо.

Доки дочекаємось, однак, результатів тієї акції нашого суспільства для порятунку нашого, конаючого від голоду й інших мук народу, мусимо взятися до праці аби ту акцію викликати, сумління байдужих розбудити та довести їм їх відвічальність за долю рідного народу.

Най піднесуть свій голос всі наші парафії. Знаємо добре, що не кожда з них зможе скласти значну жертву матеріальну, але й моральна підтримка буде допомогою не тільки фізично але й духовно знесиленим братам нашим.

Зрештою і світ може прийти з допомогою для них, але треба нам про те говорити, просити, писати. Треба розбудити сумління цілого християнського світу, а для того і нам треба виявити себе християнами в повному розумінні цього слова.

Отже до праці, а „всі за одного, оден за всіх” най буде наш клич.